

বাৰাহ-চিত্ৰ ।

সীতা মন্দোদৰীৰ জন্ম ।

—:0:—

শ্ৰীকনকেশ্বৰ শৰ্ম্মা বৰঠাকুৰ পণ্ডিত দ্বাৰা সম্পাদিত

ও

শ্ৰীযুক্ত শিবনাথ ভট্টাচাৰ্য্য দ্বাৰা

সংশ্লিষ্ট আৰু প্ৰকাশিত

প্ৰথম ভাগ ।

যোৰহাট,

দৰ্পণ প্ৰেছত,

শ্ৰীটুনিৰাম শৰ্ম্মা দ্বাৰা ছাপা হ'ল ।

সন ১৯০৭ ।

মূল্য ৬০ অনা মাত্ৰ ।

বাৰাহ-চৰিত্ৰ ।

সীতা সন্দোদৰীৰ জন্ম ।

—:0:—

শ্ৰীযুক্ত শিবনাথ ভট্টাচাৰ্য্য দ্বাৰা

সংশোধিত ।

এবং

শ্ৰীকনকেশ্বৰ শৰ্ম্মা বৰঠাকুৰ পণ্ডিত দ্বাৰা

প্ৰকাশিত ।

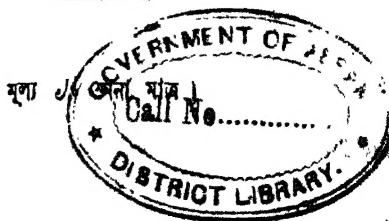
DISTRICT LIBRARY
(HEM BARUA COLLECTION)
TEZPUR.
প্ৰথম তাৰিখ ।

যোৰহাট,

দৰ্পণ প্ৰেছত,

শ্ৰীটুনিৰাম শৰ্ম্মা দ্বাৰা ছাপা হ'ল ।

সন ১৯০৭ ।

পাতনি ।

এই পুথি খানি আমাৰ পিতামহ দেৱতাৰ
নিজৰ ৰচিত । বহুত দিন এনেই পৰি আছিল,
দৈবাৎ ভাগ্যক্ৰমে যোৰহাটলৈ যাওঁতে মাননীয়
পণ্ডিত প্ৰবৰ শ্ৰীযুক্ত শিবনাথ ভট্টাচাৰ্য্য ডাঙ্গৰীয়াৰ
লগত সাক্ষাত হয়, উক্ত ডাঙ্গৰীয়াৰ উদগণি পাই
আমি এই পুথি প্ৰকাশ কৰিলোঁ ।

পীৰাকটা
১৮২৯ শ'ক
ভাদ্ৰ

শ্ৰীকনকেশ্বৰ শৰ্ম্মা
বড় ঠাকুৰ

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY.

শ্রীশ্রীকৃষ্ণায় নমঃ ।

বাৰাহ চৰিত্ৰ ।

নমো ব্ৰহ্ম ৭ দেৱ্য গৌৰাক্ষণ তিত্যচ ।
কৃষ্ণ ক্লিণয় কৃষ্ণায় ৭ ৱিন্দায় নমোনমঃ ॥

পদ ।

জয় জয় কৃপাময় দেৱ যত্নপতি ।
তোমাৰ চৰণে কৰো অৰ্চাঙ্গ প্ৰণতি ॥
জয় জয় কৃষ্ণ কৃপাময় দেৱ হৰি ।
অহা মহা পাপীও নিস্তৰে যাক স্মৰি ॥
জয় নমো নাৰায়ণ নিত্য নিৰাকাৰ ।
অণামো অগ্ৰতঃ প্ৰণামো নমো ॥
(HEM BARUA COLLECTION)

TEZPUR

যাৰ লীলা বিভবৰ নাহি পাৰাবাৰ ।
 হেনসে কৃষ্ণৰ পদে শত নমস্কাৰ ॥
 নমো নিৰাময় নিৰঞ্জন ভৱহাৰী ।
 নমো নমো বাসুদেৱ ভক্ত ভৱহাৰী ॥
 তযু লীলা বুজিবাব শক্তি কাহাৰ ।
 অনন্তৈয়ো নপায় বাৰ মহিমাৰ পাৰ ॥
 তুমি স্ৰজি আছা চৰাচৰ জীৱ বাশি ।
 সন্তক পালনা প্ৰভু দুৰ্ঘটক বিনাশি ॥
 হে প্ৰভু দয়াময় কমল লোচন ।
 দয়া কৰি ত্ৰৈলোক্যক কৰাহা পালন ॥
 মই অতি মূঢ় মতি নজানো ব্যাখ্যান ।
 বহু ভয়ে তযু লীলা কহো অল্পমান ॥
 মই অতি অল্প মতি নেজানে' ভকতি ।
 নিজ গুণে তুমি হোৱা দেৱ যত্নপতি ॥
 তোমাৰ অপাৰ গুণ কোনেনো কহিব ।
 দৈবেও নোৱাৰে যাক নথি কি কহিব ॥
 ব্যাস আৰু বাণ্মাকি প্ৰভুতি কবিগণ ।
 আত্ম গুণবন্দে! পিতৃ মাতৃৰ চৰণ ॥
 সবস্বতী মাৰুক কৰিয়া নমস্কাৰ ।
 বাৰাহ চৰিত্ৰ পদ কৰিবো প্ৰচাৰ ॥
 বাৰাহ নামক প্ৰভু লৈলা কিকাৰণ ।
 মাধৱৰ স্থানে যাই দেব কিকাৰণ ॥

দেবতা সবক যেহি সমিধান দিলা ।
 লক্ষ্মী সবস্বৰ্গী সমে যিটো কাণ্ড ভৈলা ॥
 দুই দেবী এক কৰি ভগবন্তে লই ।
 শূঙ্গ নামে গিবী মাজে যিকৰিলা গই ॥
 পাছে প্রভু জন্মনাৰে যেন কাম কৈলা ।
 হৰ গোবী সেই স্থানে আসি যি কৰিলা ॥
 মন্দোদৰী কাৰ গৰ্ভে জনম ধৰিলা ।
 কোনে পাই মন্দোদৰী, মুক্তি লাভ কৈলা ॥
 যুব কালে মন্দোদৰী যাহাক বৰয় ।
 যাৰ বৰ পাই তেওঁৰ সামীও বাঢ়য় ॥
 উচ্চৈশ্বৰী যাৰ গৰ্ভে জনম ধৰিলা ।
 উচ্চৈশ্বৰী জীৱনত যত কাৰ্য্য কৈলা ॥
 কিনো দোষে উচ্চৈশ্বৰী প্রাণক এৰিলা ।
 কোন কপে সীতা মাতৃ জনম লভিলা ॥
 সীতাদেবী কোনে নিয়া প্রতিপাল দিলা ।
 জানকী দেবীৰ নাম কোন হেতু থৈলা ॥
 কিহেতু মৈথিলী নাম সৰ্ব্বজনে থৈলা ।
 কহিবাক লাগি মোৰ বৰ মন ভৈলা ॥
 বঢ়া টুটা দোষ তাত অনেক হইব ।
 জ্ঞানী গণে তাক শুনি মাৰ্জ্জনা কৰিব ।
 আত হস্তে উঠিবেক দাকৰ্ণ অগণি ।
 সেই অগ্নি লাগি ভাৰ খণ্ডিবে আপুনি ॥

তাৰ হৰণৰ হেতু হইব সব কাম ।
 দ্বিজ উমাকান্তে কহে বোলা বাম বাম ॥

—:0:—

পদ ।

শুনা সভাসদ গণ স্বৰ্গৰ কথন ।
 ৰাৱণে কৰিছে ধ্বংস স্বৰ্গৰাজ্য পুন ।
 প্ৰতি দিনে প্ৰজা শাস্তি অনেক কৰয় ॥
 মৰো জীৱোঁ কৰি কতো আটাস পাৰয় ॥
 মাৰে কিল ভুকু কাৰো প্ৰাণক মাৰয় ।
 নানা মতে প্ৰজা শাস্তি ৰাৱণে কৰয় ॥
 প্ৰজা সবে তাৰ ভৰ সহিব নোৱাৰি ।
 দেব সমে যুক্তিকৰি চিন্তে দেৱহৰি ॥
 গুণি গাঠি কৰিব নোৱাৰি মন থিৰ ।
 ব্ৰহ্মাৰ পাশক লাগি গৈলা ধীৰে ধীৰ ॥
 মেকৰ ওপৰে আছে ব্ৰহ্মাৰ ভবন ।
 তাক দেখি কোঁতুহল ভৈলা দেবগণ ॥
 বসি আছে ব্ৰহ্মা তাত পদ্মাসন ধৰি ।
 নিবীৰ আসনে মাধৱক ধ্যান কৰি ॥
 সবে হস্তে লৈলা যাই ব্ৰহ্মাত শৰণ ।
 দণ্ডৱতে প্ৰণামিলা ব্ৰহ্মাৰ চৰণ ॥

শূনা প্রজাপতি কহে দুখৰ কাৰণ ।
 আমাক কৰয় পীড়া দুৰ্জ্জন বারণ ॥
 স্বৰ্গক কাড়িয়া লৈলা সৰ্বস্বক হৰি ।
 আৰে কীল ভুকু যাক যৈতে পাৰে ধৰি ॥
 সহিব নোৱাৰো আমি দুঃখ অতিশয় ।
 স্বৰ্গ এৰি পলাই যাও যৈতে দেৱচয় ॥
 ইটো কৰ্ম খণ্ডায়োক ওহে দেৱৰাজ ।
 যেন মতে বন্ধাপাৰে ইটো স্বৰ্গৰাজ্য ॥
 তোমাৰেসে সৃষ্টি নৰ্ম যাই প্রজাপতি ।
 বিউপায়ে বহে তাক চিন্তিয়ো সম্প্ৰতি ॥
 তুমি বিনে আপদে তাৰস্তা আছে কোন ।
 তুমি বিনে দুৰ্জ্জন বধস্তা আছে কোন ॥
 তাক শূনি ব্ৰহ্ম পাচে চক্ষুক মেলিলা ।
 ত্ৰিদশ দেৱক পাচে আগতে দেখিলা ॥
 ত্ৰিদশ দেৱৰ ভৈলা এনুৱা বিলাই ।
 উঠা দেৱগণ আৰু উঠা সুৰবাই ॥
 শূনিয়োক দেৱগণ কহে স্বৰূপত ।
 বাৰণে পীড়য় মই জানো ত্ৰিজগত ॥
 মহেশ আমাৰ বৰে অবধ্য বারণ ।
 সিকাৰণে জগতকে পীড়য় দুৰ্জ্জন ॥
 সিহেতু গুণিয়া মই উপাই নপাওঁ ।
 হৰৰ পাশক লাগি মবে চলি যাওঁ ।

হংস জানে চলি গৈল ব্রহ্মা এহি বুলি ॥
 মহেশ পাশক লামি সবে গৈলা চলি ॥
 বৈলাসক পাই ব্রহ্মা হংসৰ নামিলা ।
 ত্ৰিদশ সহিতে বিধি ভূমি পার ভৈলা ।
 আগ কৰি ব্রহ্মাক বসিলা দেৱগণ ।
 প্ৰতি জনে নমিলন্ত হৰষ চৰণ ॥
 হেন দেখি মহাদেৱে বচন বুলিলা ।
 দেৱ সমে ব্রহ্মা তুমি কি কাৰ্য্যে আসিলা ॥
 হেন শুনি ব্রহ্মা পাচে বুলিলা বচন ।
 কি কহিবো দেৱতাৰ দুঃখৰ কাৰণ ॥
 গোমাৰ আমাৰ বৰে অবধা ৰাবণ ।
 লুড়ি পুৰি সৰ্ব্বস্বক কৰিলা উচ্ছন্ন ॥
 শুনি হৰে বোলে চিন্তি নপাওঁ উপায় ।
 আসা সবে মিলি যাওঁ মাধৱৰ ঠায় ॥
 এহি বুলি মহাদেৱে বৃষভে চড়িলা ।
 বিষ্ণুক স্মৰি পাচে হাতে শূল লৈলা ।
 এত হন্তে প্ৰজাপতি হংস যানে চৰি ।
 ত্ৰিদশ সহিতে গৈলা ব্রহ্মা বৈকুণ্ঠক লৰি ॥
 আছে বিষ্ণুলোক সত্য লোকৰ ওপৰে ।
 ত্ৰিদশ সহিতে চলি গৈলা ব্রহ্মা হৰে ॥
 বৃষভে হংসৰ নামি ভৈলা ভূমি পার ।
 আচান্ত কৰিয়া ভৈলা পবিত্ৰ স্বভাৱ ॥

চলি যাস্তু দেব সমে ব্রহ্মা মহেশ্বৰ ।
 প্রবেশিলা যাই দিবা বৈকুণ্ঠ নগৰ ॥
 বাসৰ সহিতে দেৱগণ এক সাৰি ।
 আগ ছয়া দেৱ দুই বৈলা জামু পাৰি ॥
 বিষ্ণু দৰশনে প্রজাপতি ত্ৰিপুৰাৰি ।
 হৰিৰ চৰণ মনে হৃদয়ত ধৰি ॥
 পাচে উঠি ব্রহ্মা হৰে কৃতান্তলি কৰি ।
 স্তুতি আৰম্ভিলা দুয়ো মন স্থিৰ কৰি ॥
 কৰিলা মিনতি স্তুতি অনেক বিস্তাৰ ।
 সংক্ষেপত কহো মাত্ৰ অলপ তাহাৰ ॥
 নমো নমো পৰম ঈশ্বৰ মোৰ দেৱ ।
 তোমাৰ চৰণে হেৰা পৰি কৰো সেৱ ॥
 ভকত বৎসল তুমি বিনে নাহি আন ।
 বাৰে বাৰে আমাক কৰিছা পৰিত্ৰাণ ॥
 শৰণে পশিলো প্ৰভু কৰা পৰিত্ৰাণ ।
 তুমি বিনে আপদে তাৰস্তা নাহি আন ॥
 ইবাৰ কৰিয়ো ত্ৰাণ ৰাৱণ হাতৰ ।
 অধম ৰাৱণ ইটো বৈৰী জগতৰ ॥
 তাৰ ভৰে ৰসাতলে যায় বসুন্ধৰী ।
 আৰ অংমি স্বৰ্গত থাকিবো কেন কৰি ॥
 সৃষ্টি ৰাখিবাক প্ৰতি প্ৰভু সনাতন ।
 যুগে যুগে অৱতাৰ ধৰা নাৰায়ণ ॥

ଏହି ବୁଲି ମୌନ ଡିଆଁ ଦେଉ ବ୍ରହ୍ମାହର ।
 ତାହାଙ୍କ ସମ୍ପଦ ମାତୁଳ ଦାମୋଦର ॥
 ଶୁଣା ବ୍ରହ୍ମା ଶୁଣା ଶିବ ଶୁଣା ଦେବଗଣ ।
 କହିବେ ନାହିଁ ମହି ଜାଣେ ପ୍ରୟୋଜନ ॥
 ତୋହାର କାର୍ଯ୍ୟକ ମୋର ଲାଗେ କରିବାକ ।
 କିନ୍ତୁ ଏକ କଥା କହୋ ଶୁନିଯୋକ ତାକ ॥
 ଦଶବଥ ଘରେ ମହି ଜନ୍ମ ଧରିବୋ ।
 ପିତୃ ରାକ୍ୟ ଧରି ଘୋର ବନତ ଚାଲିବୋ ॥
 ତହିଁତ ସୀତାକ ହରି ନିବେକ ବାବଣେ ।
 ଭାଲୁକ ବାନର ହେବା ସବେ ଦେଉଗଣେ ॥
 ତୋହାଙ୍କ ସହାୟ ଲହି ବାବଣକ ମାରି ।
 ମାଗବତ ସେତୁ ବାନ୍ଧି ସୀତାକ ଉଦ୍ଧାରି ॥
 ତେବେସେ ଧୃଷ୍ଣିବେ ପୃଥିବୀର ମହା ଭାର ।
 ଛୁଟକ ବନ୍ଧିଆ ସନ୍ତ କରବୋ ଉଦ୍ଧାର ॥
 ଏହି ବୁଲି ଅନ୍ତର୍ଧ୍ୟାନ ଡିଆଁ ଭଗବାନ ।
 ଦେବ ଗଣ ଚାଲି ଗିଲେ ଆପୋନାର ସ୍ଥାନ ॥
 ଆତ ଅନନ୍ତରେ କଥା ଶୁଣା ମନ କରି ।
 ମନେ ଆଲୋଚିଆ ମାର କରିଲୁକ୍ତ ହରି ॥
 ମହି ଦଶବଥ ଘରେ ଜନ୍ମ ଧରୋ ଯାହି ।
 କୋନେ ଛୁଇଁବେ ଗହି ମୋର ଲଗର ସହାହି ॥
 ଜିଜ୍ଞାସିଆ ମନେ ପାଠେ ପାଲେ ନାହାଣେ ।
 ହୌକ ଜନ୍ମ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବନ୍ଧୁକ୍ତ ହାତେ ॥

—:0:—

এতেকে আমাৰ, বচনে সম্বৰ
 উদ্ধৰা কুৰক যায়ে ।
 বাৰাহৰ বীৰ্য্যে, পৃথিবীত হস্তে
 জনম তুমি লভিয়ে ॥
 তোমাক সঙ্গতি, কৰি মহা সতী
 খণ্ডিবোঁ সমস্তে ভাৰ ।
 ধৰ্ম্মক থাপিবো, সম্বন্ধক পালিমো
 কৰিবো বশ বিস্তাৰ ॥
 শূনি ভগবতী, কৰঘোৰে আতি
 বুলিলা স্বামীক চাই ।
 তোমাৰ বচনে, পৰম সাদৰে
 কৰিবো মোৰ যুৱাই ॥
 এহি বুলি দেবী স্বামীক প্ৰণামি
 চলিবাক য়েবে চান্ত ।
 সবস্বতী দেবী, স্বামীক প্ৰণামি
 পাৰে ~~কৰি~~ বিনাৱন্ত ॥
 শূনিয়োক প্ৰভু, আমাৰ গোচৰ
 তোমাৰ লগতে যাওঁ ।
 যুৰি পৃথিবীত, তোমাৰ লগত
 লোকৰ ধৰ্ম্মক চাওঁ ॥
 যদি মোৰ বুলি, আছে মোক দায়া
 নিয়োক মোক লগত ।

বারে বারে তুমি, ভাণ্ডি ঘোরা মোক

দুঃখ দেখাই নানা মত ॥

ইবার নেবিবো, চরণে ধরিবো

সঙ্গে চলি যাওঁ আমি ।

নকরা নৈরাশ, তুমি জগ বাস

মোহোৰ্ দয়ীত স্বামী ॥

শুনি নাৰায়ণ, বুলিলা বচন

হাসি হাসি মুচুকাই ।

তুমি গৃহ বারী, রাখিয়া থাকাহা

আমাক দিও পঠাই ॥

যি জনী চঞ্চল, নারী অনুক্ষণ

পুরুষৰ ফুৰে পাছে ।

গৃহে থাকি তুমি, আমাক সেবিবা

আন কোন দুঃখ আছে ॥

লক্ষ্মী সমে আমি, পৃথিবী মধ্যত

ফুৰিবো দুঃখত ভ্রমি ।

নৈরাশা বচন, শুনি জগন্মাতা

কান্দিলা স্বামীক নমি ॥

প্রিয়াৰ বিবহ, দেখি যোগেশ্বৰ

বস্ত্রে মচিলন্ত মুখ ।

বাইবাহা লগত, বোলো স্বৰূপত

মনে নকৰিবা দুঃখ ॥

পাচে নাৰায়ণে, লক্ষ্মীক বোলন্ত

মোহোৰ ষচম ধৰা ।

তোমা দুই হানো, মহা গুণনাম

সবে এক ঠাই কৰা ॥

দুই মিলি এক, ছয়া পৃথিবীত

জন্ম ধৰা তুমি যায় ।

দেখিবা ইবাৰ, সৰস্বতী দেবী

কত বৰ দুঃখ পায় ॥

স্বামীৰ আশে, শূনি মহালক্ষ্মী

চাৰি হাত চাৰি ভৰি ।

দুই হানো আমাক, দুই হানো শৰীৰ

সবে এক ঠাই কৰি ॥

দুই নাক চাৰি, কৰ্ণ এক কৰি

দুই অঙ্গে এক ভৈলা ।

বাৰাহ পৃথিবী, যি স্থানে আছন্ত

তৈক লাগি চলি গৈলা ॥

ছদ্ম ৰূপ ছয়া, বাৰাহৰ অঙ্গে

গুপ্ত ছয়া বহিলন্ত ।

কালক উপেক্ষি, বৈলা মহা সতী

সমস্তে মনে আছন্ত ॥

আত অনন্তৰে, যেন কথা ভৈলা

শুন্যোক সমাজ সবে ।

দিনেক পৃথিবী, বাৰাহক সেৱা

কৰিয়া আছন্ত যেবে ॥

বিষ্ণুৰ মায়াই, আক্ৰমিলা যাই

বুলিলা স্বামীৰ আগে ॥

শুনিয়োক প্রভু, আমাৰ গোচৰ

ভোমাত কহিবে লাগে ॥

পূৰ্বে গোবী আদি, যত নাৰী গণে

সেবন্ত স্বামীৰ পাৱে ।

তাকে তাকে তাৰ, কৰন্ত পূৰণ

জানিবা আক স্বভাৱে ॥

ইবাৰ আমিযো, তোমাৰ চৰণে

এখান গোছৰ কৰো ।

চলিয়োক তুমি, দিব্য সৰোবৰে

এহি মানে বাঞ্চা কৰো ।

শুনা বসুমতী, তোমাৰ বাঞ্চিত

কৰিবো মই পূৰণ ॥

কিন্তু সন্নিতত, নাই পুণ্যক্ষেত্ৰ

ঐহেতু সংশয় মন ॥

তথাপি তোমাৰ, বাঞ্চনি সাধিবো

শুনা কহো তাৰ কথা ।

আমাৰ নিকটে, আছে গিৰীবৰ

শুঙ্গ নামে সুশোভন ॥

যদি দেখিবাক, ইচ্ছা আছে মনে
চলিয়োক এতিক্ষণে ।

বাৰাহৰ বাণী, বসুমতী শূনি
পৰম আনন্দ মনে ॥

শূনা নবলোক, মুকুতি গিলোক
হৰিসে মোক্ষ মুকুতি ।

ইহ পৰলোকে, হৰিসে বান্ধৱ
হৰি বিনে নাহি গতি ॥

নমো নাৰায়ণ, পশিলো শৰণ
অভয় পদ কমলে ।

তুমি কৃপাসিন্ধু, দুঃখিতৰ বন্ধু
চপোৱা চৰণ কোলে ॥

তযু অঙ্গে জীৱ, ভৈলা সদাশিৱ
তথাপি নভৈল জ্ঞান ।

মোহ সমুদ্রত, পৰি তল গৈলো
নিস্তাৰন্তা নাহি আন ॥

আপোন কৰ্ম্মৰ, বিপাকৰ ফলে
ফুৰি ফুৰি জন্ম ধৰো ।

কৈবাকৃপানাথ, মই অনাথক
জন্ম মৃত্যু ভয় তৰো ॥

এতেকে তোমাৰ, চৰণে শৰণ
লৈলোহো মই একান্তে ।

বোলা হৰি হৰি, নিয়োক উদ্ধৰি
কহে দ্বিজ উমাকান্তে ॥

—:0:—

পদ ।

আত অনন্তৰে কথা শুনা একমনে ।
বসুন্ধৰী সহিতে বাৰাহ দুই জনে ॥
তীৰ্থ ক্ষেত্ৰ চাহিবাক মনে ইচ্ছা কৰি ।
তেখনে গৈলেক চলি কৃষ্ণক স্মৰি ॥
পৰম আনন্দে দুই চলি যান্তে আছে ।
কতো বেলি পৰ্বত শিখৰ পালা পাছে ॥
ৰঙ্গমনে পৰ্বতে চড়িলা ছয়ো মাই ।
আনন্দতে ফুৰে ছয়ো তীৰ্থ ক্ষেত্ৰ চাই ॥
পৰ্বতৰ গুণ কহো শুনা নিবন্তৰ ।
আছে বৃক্ষ সব তাত পৰম সুন্দৰ ॥
ফলে ফুলে জকমক কৰিয়া আছয় ।
চতুৰ্ভূজ ভূমি তাত দেখি শোভনয় ॥
নিঃকিঞ্চন জন দেখি হৃদয়ে ডৰিয়া ।
ৰাৱণৰ শব্দে নিৰাৰ বহি যায় ॥
পৰ্বতেসে মাতে হেন শুনি সমুদাই ।
ৰাৰাহ সহিতে সতী ফুৰে তাক চাই ॥

কৃষ্ণশূক্ৰ বৰ্ণ শিলা আছয় বিস্তৰ ।
 আছে এক জাম্বু বৃক্ষ আত অনন্তৰ ॥
 পকা ফল খসি তাত পৰে নিবন্তৰ ।
 পৰম সুস্বাদ ফল দেখিতে সুন্দৰ ॥
 তাৰ বসে এক মহানদী বহি যাই ।
 পৰম সুস্বাদ ফল বস সমুদাই ॥
 হেন পৰ্বতৰ শৃঙ্গ চাই বঙ্গ মনে ।
 বাৰাহ পৃথিবী ছয়ো ভ্ৰমে ঠানে ঠানে ॥
 এহিমতে বঙ্গমনে শৃঙ্গ চাই চাই ।
 কতো বেলি উচ্ছিত শৃঙ্গ পালেক যাই ॥
 দুইকো ছয়ো চাই আনন্দৰ সীমা নাই ।
 আছে দিব্য সৰোবৰ দেখি সেহি ঠাই ॥
 চাৰিও পাৰত বৃক্ষে শোভা কৰি আছে ।
 পাৰিজাত ফুল তৰু চন্দনৰ গাছে ॥
 অনেক বিচিত্ৰ পুষ্পে শোভে সৰোবৰ ।
 তাৰ গন্ধে আমোদিত গুঞ্জৰে ভ্ৰমৰ ॥
 কোকিলৰ কুহু কুহু ধ্বনি নিবন্তৰ ।
 মেঘৰ গৰ্জ্জন শুনি নাদয় ময়ূৰ ॥
 নানা পুষ্প গন্ধে আতি আমোদিত কৰে ।
 ওপৰত দেৱগণে কুসুম সিঞ্চৰে ॥
 পাৰ সবে শোভে আতি হীৰাৰ বাখৰ ।
 মধ্যে ভিন্দা বান্ধি আছে শুক্ল সুবৰ্ণৰ ॥

সৰোবৰ মাজে জল আতি স্ননিৰ্মল ।
 আছয় তাহাৰ মাজে অনেক কমল ॥
 উৎপল পদম ভেট সবেয়ো আছয় ।
 সিন্ধুক কমল পুষ্প যতেক আছয় ॥
 পদ্মোৰজ পৰি আতি জল স্ননিৰ্মল ।
 তাক পানকৰি পক্ষী সদাই চঞ্চল ॥
 হ স চক্ৰবাক সেন সেৱালি ধেকোৰ ।
 ইত্যাদি অনেক পক্ষী আছে মনোহৰ ॥
 কুটুম্বী গৃহস্থৰ সম্বন্ধ যেন নয় ।
 ভাৰ্যা পুত্ৰ সমন্বিতে কুড়িয়া থাকয় ॥
 এহিমতে নিজ পক্ষিগণ লই সজে ।
 আপোন স্বভাৱে কুড়াকৰিথাকে বজে ॥
 সাবটা সাবটী কৰে হৰষিত হই ।
 আপোন স্বভাৱে সবে ক্ৰাড়িয়া থাকই ॥
 জলে বুৰদিয়া কতো আহাৰ ভুঞ্জয় ।
 কতো পদ্মপত্ৰে পৰি ঘুমটি মাৰয় ॥
 এহিমতে নানা পক্ষী কৰয় ৰমণ ।
 তাক দেখি বসুন্ধৰী মোহ গৈলা মন ॥
 দেখা প্ৰভু জলে ক্ৰোড়া কৰে পক্ষীচয় ।
 স্বামী সজে কৰে ক্ৰোড়া আনন্দ হৃদয় ॥
 নজানে তাহান সবে কেন সুখ পায় ।
 সেহিমতে ক্ৰাড়িবাক মোৰ ইচ্ছা যায় ॥

দাসী বুলি যদি দয়া আছে মোক প্রতি ।
 চৰণত ধৰি প্রভু কৰোহো কাকুতি ॥
 ভাৰ্য্যাৰ কাকুতি শুনি বাবাহ ঈশ্বৰ ।
 তাহাক সম্বাদ পাছে দিলন্ত উত্তৰ ॥
 নাৰীৰ চঞ্চল চিত্ত জগতে জানয় ।
 যাক দেখি পুরুষত তাহাক মাগয় ॥
 কৰিবোহো তোৰ মই বান্ধিত পূৰণ ।
 ছ্যোক হংসিনী বসুন্ধরী এতিক্ষণ ॥
 মই হংস ছয়া ক্রীড়িবোহো জল মাজ ।
 সাধিবোহো দেৱতা সবৰ যত কাৰ্য্য ॥
 এহি বুলি দুয়ো হংস হংসী ছয়া আছে ।
 শুনিয়োক আতপৰে যেন ভৈলা পাছে ॥
 বাবাহ পৃথিবী শৃঙ্গ পৰ্বত আছন্ত ।
 ব্রহ্মালোকে থাকি ব্রহ্মাদেৱে জানিলন্ত ॥
 হংসে চড়ি আইলা পাছে প্রজাপতি গণ ।
 সপ্ত ঋষি অষ্টবহু আইলা তেতিক্ষণ ॥
 ইন্দ্র, চন্দ্র, বায়ু, বহি, কুবের, বৰুণ ।
 বিছাধৰ মধ্যে সিদ্ধ অপেশ্বৰা গণ ॥
 গন্ধৰ্ব গুহক আনো চাৰণ সকল ।
 গগণ ঢাকিয়া সবে চাহে কোঁতুহল ॥
 কৈলাসত থাকি মহাদেৱে জানিলন্ত ।
 বাবাহ পৃথিবী হংস ক্রীড়িবাক চান্ত ॥

পার্বতী সহিতে হৰ চড়ি বৃষভত ।
 আসিলন্ত লক্ষ্মী যেন স্বামীৰ লগত ॥
 যি স্থানত প্ৰভু যজ্ঞ বাৰাহ আছন্ত ।
 হৰগৌৰী তৈকে লাগি বঞ্জে চলিলন্ত ॥
 হেন দেখি বাৰাহ পৃথিবী বঙ্গ মনে ।
 আগবাঢ়ি দুইকো নিলন্ত তারক্ষণে ।
 বসিবাক লাগি প্ৰভু আসন দিলন্ত ॥
 হৰগৌৰী দুয়োজনে তাতে বসিলন্ত ।
 পূৰ্ণা কুশল বাক্য কৰি সতকাৰ ॥
 অন্তো অন্তে কহিল। কুশল আপোনাৰ ।
 এহিমতে তাত চাৰি বসিয়া আছন্ত ॥
 পৃথিবীৰ যত কাৰ্য্য বাৰাহ কহন্ত ।
 শুনি গৌৰী মহেশক কহিলা প্ৰণামি ॥
 মোৰ মনোৰথ পুৰিয়োক মোৰ স্বামী ।
 বাৰাহ পৃথিবী মনে যাক ইচ্ছা কৰে ।
 মোৰ মন পুৰা স্বামী বম্য সৰোবৰে ॥
 পার্বতীৰ বাণী শুনি হৰে মাতিলন্ত ।
 মোৰ ইচ্ছা এহি বুলি হৰে কহিলন্ত ॥
 শুনি গৌৰী পৃথিবীয়ে ভৈলা হংসীবেশ ।
 হংস হৈয়া চাৰিজন জলত প্ৰবেশ ॥
 উৰাৰ কৰিয়া যাই মাজত পৰিলা ।
 সমস্ত চতকে গৈই চাৰিকো বেৰিলা ॥

পক্ষীৰ আকাৰে চাৰি দিশে নিবন্তৰে ।
 ক্ৰীড়িবাক লৈলা সবে জলৰ ওপৰে ॥
 পাখি পাখি ঠোণ্টে ঠোণ্টে নয়নে নয়নে ।
 তাসম্ভাৰ মতে চাৰি কৰে আলিঙ্গনে ॥
 কতো জলে বুৰদিয়া মৃণাল ভুঞ্জয় ।
 মহাবেগে কতো লৰা লৰি কৰয় ॥
 কতো বেলি জলতে লৰয় বুৰ দিয়া ।
 মহা বেগে জলে কতো ফুৰয় খেদিয়া ॥
 পিঠিত চৰিয়া ছয়ো পক্ষীৰ আজোৰে ।
 ঠোণ্টে মুণ্ডে ধৰি ছয়ো কৰন্তু শৃঙ্গাৰে ॥
 আনো পক্ষিসবে তাসম্ভাৰ বঙ্গ চাই ।
 পৰম আনন্দে ক্ৰীড়াকৰে ঠাই ঠাই ॥
 আপোন স্বভাবে তাজে সুললিত বাৰ ।
 যেহেন মহন্তে হৰিধ্বনিৰ স্বভাৱ ॥
 জলে বুৰদিয়া কতো ফুৰে বঙ্গকৰি ।
 কতো পদ্য মৃণালক ভুঞ্জয় উভাৰি ॥
 এহিমতে ক্ৰীড়াকৰি ফুৰে পক্ষিগণ ।
 বাবাহ পৃথিবী হৰগৌৰী চাৰি জন ॥
 তাসম্ভাৰ বঙ্গ চাই যত দেৱ চয় ।
 পৰম আনন্দে সবে পুষ্প বৰিষয় ॥
 প্ৰধান গন্ধৰ্ব সবে মৃদঙ্গ বাৱয় ।
 মুগ্ধমুগ্ধ অপেশ্বৰা কাচিয়া নাচয় ॥

জয় হবি হব বুলি দেরে জোকাবয় ।
 বিদ্যাধৰ আদি কৰি সবেও নাচয় ॥
 অনন্তৰে ক্রীড়াকৰি ভৈলা অৱসান ।
 হংসবেশ এৰি চাৰি জলে কৰি স্নান ॥
 জলৰ উঠিয়া কৰি চাৰি বঙ্গ মন ।
 আকাশত দেৱে পুষ্প বৰিষে সঘন ॥
 সেহি বেলা বাঁৰাহে বুলিলা অনুমানি ।
 বসুমতী শুনিয়ে আমাৰ যেন বাণী ॥
 পক্ষীৰ বেশৰ বীৰ্য্য জানি সাৰে সাৰ ।
 ডিম্বৰূপে বাজ কৰা গৰ্ভৰ সত্বে ॥
 শুনি দুয়ো সতী পাছে তেখনে ত্যজিলা ।
 ডিম্বৰূপে সেহি বেলা দুয়ো বাজ কৈলা ॥
 ডিম্ব গুছি দুই ডিম্বে দুই কন্যা ভৈলা ।
 তেঁৱা তেঁৱা কৰি দুয়ো কান্দিবে লাগিলা ॥
 দেখা সবে ইটো কথা স্মৰ্জল ভৈল ।
 মুহূৰ্ত্তে ডিম্ব গুচি কন্যা উপজিল ॥
 কন্যা দেখি সবাৰে হৰিষ ভৈলা মন ।
 আমাৰ সিজিল কাৰ্য্য বোলে দেৱগণ ॥
 জগত্ কাৰণী লক্ষ্মী গোসানী ভৈলন্ত ।
 নিজৰূপে গোঁৰী দেবী স্থানে আসিলন্ত ॥
 এহি বুলি দেবগণে বঙ্গ কৰি পাছে ।
 উত্তল থুত্তল মনে গুণি গান্ধি আছে ॥

সেহিবেলা বিশ্বকৰ্ম্ম ময় সমন্নিতে ।
 পৰম আনন্দে দুয়ো মিলিলা তহিতে ॥
 প্রণমিলা বাবাহ হৰক দুয়োজনে ।
 দেখি দুয়োক দুই অতি আছে বঙ্গমনে ॥
 বিমানত থাকি চাহি আছে দেৱগণে ।
 সৰোবৰ তীৰত বসিয়া বঙ্গ মনে ॥
 পাছে হৰে ময় দানৱক বুলিলন্ত ।
 নিয়ো কন্যা খানী গোৰী হস্তে জন্মিলন্ত ॥
 প্রতিপালি বিবাহ দিবাহা ভাল চাই ।
 সৰ্ব্ব গুণৱতী কন্যা ৰূপে সীমা নাই ॥
 বাৰাহে বুলিলা বিশ্বকৰ্ম্মৰ আগত ।
 ইটো কন্যা খানী নিয়া গিৰী হিমৱন্ত ॥
 যাবত নধৰে অৱতাৰ বাম হৰি ।
 তাৱদেকে থাকিবেক কন্যা তপ কৰি ॥
 হেন শুনি বঙ্গ ভৈলা দুহান্তৰো মন ।
 বাবাহ হৰৰ বাক্যে লৈলা তেতিক্ষণ ॥
 হৰক গোৰীক ময়ে প্রণাম কৰিলা ।
 পাচে বিশ্বকৰ্ম্মে যজ্ঞ পৃথিবী নমিলা ॥
 চাৰিতো বিদায় কৰি যাই দুয়ো চলি ।
 পৰম আনন্দে যাই ভাল পালো বুলি ॥
 আনন্দতে পাইলে ভাল পালো বুলি ।
 দেখি সোধা শ্রুতি কৰে যত নৰনাৰী ॥

কেনমতে তোৰা দুই ইটো কল্যা পালা ।
 কোন জনে বনত আনিয়া দুইক দিলা ॥
 হেন শুনি দুয়ো পাছে কহিবে লাগিলা ।
 বাৰাহ পৃথিবী হৰ গোৰী চাৰি দিলা ॥
 আকে পাই আমি চলি আসিলো গৃহক ।
 তাত পাছে যেন ভৈলা শুন্যোক তাক ॥
 যেখনে নিলেক হৰ বাৰাহ জীয়াৰী ।
 তেখনে গৈলেক চলি তাৰপৰা চাৰি ॥
 কৈলাস পুৰক লাগি দুয়ো চলি গৈল ।
 দেবতা সবেও পাচে নিজাশ্রমে গৈল ॥
 বাৰাহ পৃথিবী দুয়ো গুণিগাঠি আছে ।
 আপোন থানক দুয়ো চলি গৈলা পাছে ॥
 শুনিওক সৰ্বজন ইটো হৰি কথা ।
 ভাৰত ভূমিত জন্ম নকৰিবা বৃথা ॥
 ব্ৰহ্মাৰ বাঞ্ছনি নৰ তনু আছে পাই ।
 আজি কালি কৰি আয়ু হাততে হেৰাই ॥
 ইহেন মনুষ্য জন্ম নকৰিবা নষ্ট ।
 শুনা শুনা হৰিকথা মনে এৰি কষ্ট ॥
 সৰ্ববিশেষে কহয় প্ৰধান হৰি নাম ।
 দ্বিজ উমাকান্তে কহে বোলা বাম বাম ॥

সাত আঠ নব, দশ একাদশ

বৎসব য়েবে মিলিলা ॥

বাৰয় বচৰ, ভৈলা মন্দোদৰী

সবাৰে আনন্দ মন ।

বিবাহ দিবাক, লাগি দুহিতাক

কৰিলা বঙ্গে যতন ॥

বেদ বিশ্ৱাৰাৰ, তনয় ৰাৱণ

তাহাঙ্ক মাতিয়া আনি ।

পৰম সাদৰে, বস্ত্ৰে অলঙ্কাৰে

বিবাহ দিলা আপুনি ॥

শাস্তী কন্যা পাই, ৰাৱণ ৰাজাই

আনন্দিত ভৈলা মন ।

নৈকেষীৰ স্তুত, পাই কন্যা ৰত্ন

কৰিলা বঙ্গে গমন ॥

সেই কন্যা পাই, দশ গ্ৰীৱে লই

মহেশক আৰাধিলা ।

হৰে তুষ্ট হই, ৰাৱণক চাই

বচন তাক্ক বুলিলা ।

লাগে য়েহিবৰ, খোজ সেহি বৰ

লয়ো মই দিয়ো তোক ॥

তিনিও লোকত, য়েহি জানে মোক

বধন্তা নাহিকে তাক ।

তোৰ ভক্তি দেখি, মই হলো সুখী
কহিলো তোত বিশ্বাস ।

কহ মোক তই, মনে আছে যেই
সিদ্ধি হব অভিলাষ ॥

শিৱৰ বচন, শুনিয়া ৰাৱণ
দগুৱতে প্ৰণামিলা ।

কৰযোৰ কৰি, চৰণত ধৰি
হৰক কহিবে লৈলা ॥

ওহে প্ৰভু দেৱ পদে কৰোঁ সেৱ
কৃপাকৰা অজ্ঞানক ।

তোমাৰ চৰণে, পশিলো শৰণে
এহি বব দিয়া মোক ॥

মোহোৰ ভয়ত, তিনিও জগত
থৰত যেন কাম্পান্ত ।

মোৰ সম যেন ইতিনি ভুবন
আন বীৰ নুহি কন্ত ॥

যত চৰাচৰে, মোক নিতে নিতে
আসিয়া কৰোক সেৱ ।

এহি মানে বাঞ্চা, কৰোঁ তযু আগে
দেৱতাৰ আদি দেৱ ॥

সপ্তদ্বীপা মহী, জিনি বাহুবলে
এক ছত্ৰী মোক কৰি ।

কতো দিনা যাই, দণ্ডকা বনত
সীতাক নিলেক হরি ।

অনেক আপদ, মিলিলেক আসি
লক্ষা যে বর নগরী ॥

শুনা নব নাৰী, এক চিত্ত কৰি
পাছে যেন কথা ভৈলা ।

বাৰাহ নন্দিনী, বত্রিশ লক্ষণী
বিশ্বকর্মে লৈয়া গৈলা ॥

আপোন যবক, লাগি মুনিবাজ
আনিলে দৈবজ্ঞে মাতি ।

পাছে গ্রহ বিপ্রে, পুথি পাজি মেলি
চালে মন থিৰ কৰি ॥

শাস্ত্র গণি পড়ি, দৈবজ্ঞ থৈলন্ত
শ্রেষ্ঠ নাম উচ্চৈ শ্রবী ।

এহি মতে দেবী, বিশ্বকর্ম্ম কাৰে
বাচন্ত পৰম শান্তী ॥

জল মল করে, মকরে কুণ্ডল
শিবত কিৰিটী কাস্তি ।

নামা তিল ফুল, অধৰে ৰাভুল
দন্ত মুকুতাৰ পান্ধি ॥

স্বভারতে হেন, দেবী বিতোপন
সর্ব্ব সুলক্ষণী শাস্ত্রী ।

কবিত্ত প্রকাশ, তৰুণ বয়স

ସୁବଳିତ ବ୍ରାବ ଆତି ॥

অপাল সদৃশ, বাহু দুই খানি

দেখিলে পবন প্রীতি ।

বহন হৃদয়, ভাঙে হেম ময়

ଅଞ୍ଜି ମୁକୁତାବ ହାବ ॥

পিন্ধি আছে গলে, বড় কণ্ঠ মালা

বিলি মিলি পেচন্দাৰ ।

ଶତ୍ରୁର ଆକ୍ରମଣ, ବଳରା ମେଖଳା

ନୁଗହାବ ଧୀର ଯତି ।

ଜ୍ଞାନିତ ବଳିତ, ପ୍ରକାଶେ ଆତ୍ମାଲି

हेतुः ह्यत्र कल काश्चि ॥

স্বতনে খহিত, কঙ্কালে মেথেন।

পাত পাত নেত্র সাধি ।

তাতে সাবি সাবি, যত্নে কিস্কিনী

বাজে কণ্ঠ বুলু কবি ॥

কল্যাণে আশ্রয়িত, সোণৰ আশ্ৰি

চিকি মিকি করে কান্দি ।

দুই চৰণত, সোণৰ নেপুৰ

সিয়ো শোভা করে অতি ॥

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସବସ୍ଥତୀ, ଦୁଇହାନେ। ଶକ୍ତି

আসি যাতে এক ভৈল।

সি কাৰণে তিনি, লোকৰ সুন্দৰী
তাহাৰু সমান ভৈলা ॥

চন্দ্রৰ সমান, বদন জ্বলয়
তনু সুকোমল কাই ।

ৰূপক দেখন্তে, তিনিয়ো লোকত
বৰ নাৰী আৰ নাই ॥

সেহি সময়ত, আকাশী বচন
কহিলা আসি সীতাক ।

যাৱত নধৰে, ৰাম অৱতাৰ
তাৱে তপ কৰি থাক ॥

সৰ্ব গুণাকৰ, হৈবে অৱতাৰ
খণ্ডিবে ভূমিৰ ভাৰ ।

ভক্তক ৰাখিবে, অৱতাৰ হুইবে
ৰাজা দশৰথ ঘৰ ॥

তেহেন্তে তোমাৰ, হৈবে নিজ স্বামী
কহিলোহো সাৰে সাৰে ।

এতেক বচন, শুনিয়া গোসানী
অসংখ্য আনন্দ কৰে ॥

বিশ্বকৰ্ম্মত যে, মেলানি মাগিয়া
শুনিয়োক পিতৃবাক ।

হেমন্ত গিৰীত, ময়ো-নিয়া মোক
আশ্রম পাতিয়া থাক ॥

গোসানীৰ বাণী, শুনি বিশ্বকৰ্ম্মে
মনত আনন্দ ভৈলা ।

লগে দশকুৰি, লৈয়া গোসানীক
বিশ্বকৰ্ম্ম চলি গৈলা ॥

হিমবন্ত নামে, একগিৰী আছে
ফলে ফুলে জক মক ।

সেউতী মালতী, লবঙ্গ তুলসী
আছয় আৰু অনেক ॥

আকাশৰ গঙ্গা, তহিতে পৰিছে
পৰশনে পাপ হৰ ।

মণি মৰকতে, নানা শোভা কৰে
দেখি মহা মনোহৰ ॥

কতো বেলি যাই, বিশ্বকৰ্ম্মে পাইলা
হিমবন্ত গিৰী বৰ ।

এক পৰ্ব্বতক, চাৰিয়া গহ্বৰ
তেহেন্তে সিদ্ধি সবৰ ॥

বিশ্বকৰ্ম্মে যাই, তৈতে বসিলন্ত
দেখি আতি বিতোপন ।

কোকিল ময়ূৰে, শুললীত কৰি
নাদ ত্যজে সৰ্ব্বক্ষণ ॥

পশ্চিমত গঙ্গা, বহয় সৰ্ব্বদা
ফলে ফুলে আছে জুৰি ।

একখানি ঘৰ, তৈতে বান্ধিলন্ত

আতি বিতোপন কৰি ॥

গোসানীক নিয়া, অনেক বুঝায়া

সেহি গৃহে স্থাপি থৈলা ।

বিদায় কৰিয়া, আপোন থানক

বিশ্বকৰ্ম চলি গৈলা ॥

পাছত গোসানী, তুলসী সবক

ভুৱাৰত কইলা আনি ।

তাৰ পাত ছিঙ্গি, সদাই বিমোহক

পূজন্ত সীতা গোসানী ॥

শুনা সভাসদ, ইতিহাস পদ

গোসানী সীতা চৰিত্ৰ ।

আক এক মনে, শুনে ঘিটো জনে

পাপীয়ো হোৱে পবিত্ৰ ॥

কলিৰ লোকৰ, হৰিসে বান্ধৱ

হৰিসে মোক্ষ মুকুতি ।

ইহ পৰলোকে, ভৰ তৰিবাৰ

হৰি বিনে নাই গতি ॥

শুনা সৰ্বজন, কথা বিতোপন

বাৰাহ চৰিত্ৰ পদ ।

ডাকি মুখ ভৰি, বোলা হৰি হৰি

তৰিয়ো সবে আপদ ॥

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY

(৩৩)

নমো নাৰায়ণ, বিধিনী খণ্ডন
চৰণ ভাবি একান্তে ।
পদ দীৰ্ঘ ছন্দে, ৰচিলো আনন্দে
কহে দ্বিজ উমাকান্তে ॥

—:0:—

পদ ।

আত অনন্তৰে শুনা সভাসদ চয় ।
এহিমতে কন্যা তপ কৰিয়া আছয় ॥
উনৈশ বৎসৰ কন্যা তৈতে য়েবে বৈলা ।
শুনা আত অনন্তৰে যেন কথা ভৈলা ॥
এক দিনা সেহিস্থানে গৈলেক ৰাৱণ ।
পৰম আনন্দে গৈয়া ভৈলা উপসন্ন ॥
হিমৱন্ত গিৰীৰাজ পৰম শোভন ।
তাৰ শৃঙ্গ চাই ফুৰে অবধ্য ৰাৱণ ॥
আনন্দে চাহিয়া ফুৰে দুৰ্জ্জয় ৰাৱণ ।
পাছে পৰ্বতৰ শৃঙ্গে চড়িলা দুৰ্জ্জন ॥
আশ্রমেক আছে তাত আতি বিতোপন ।
পৰম বিচিত্র কন্যা বসি কৰে ধ্যান ॥
লাসে লাসে যাই পাছে সন্মিত ৰাৱণ ।
কন্তাৰ ৰূপক দেখি আনন্দিত ভৈলা ॥

কিকৰিবো কৈক যাইবো মনত ভাবিলা ।
 ৰূপদেখি কামবানে জৰ্জৰিত ভৈলা ॥
 স্নুধিবে লাগিলা কথা মধুৰ বচনে ।
 কাহাক লাগিয়া তপ কৰা কি কাৰণে ॥
 তৰুণ বয়স দেখো স্বামী সঙ্গৈ নাই ।
 ইহাৰ নিৰ্ণয় মোক কহিয়ো বুজাই ॥
 তোমাৰ সমান নাৰী নাই কোন স্থানে ।
 কোন বাঞ্চা সিদ্ধি হেতু আছা শুদ্ধমনে ॥
 ত্ৰৈলোক্য ভিতৰে নাৰী তোমাৰ সমান ।
 সত্য কৰি মোত ভাঙ্গি বোলাহা বচন ॥
 ইত্যাদি অনেক ভাৱে ৰাৱণে স্নুধিল ।
 তথাপিও মীতা শাস্তী চক্ষু নেমেলিলা ॥
 আৰ কিছু কণ্ঠ বুলি মনত ভাবিলা ।
 তপ ভঙ্গ কৰো বুলি কহিতে লাগিলা ॥
 স্বামী সেৱা কৰ তই মোৰ বোল লই ।
 তুমি তপ কৰা মই জানো অতিপ্ৰাই ॥
 বৰিও মোহোক মই ৰাজ লক্ষেশ্বৰ ।
 জগত বিজয়ী মই ৰাজা ত্ৰৈলোক্যৰ ॥
 পুলস্তিৰ নাতি বেদ বিশ্ৰবা নন্দন ।
 পৰি নাতি ব্ৰহ্মাৰ যে নামভে ৰাৱণ ॥
 চন্দ্ৰসূৰ্য্য আদি দেৱগণ যত যত ।
 খাটে আদি তিনি লোকে মোৰ চৰণত ॥

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY
(৩৫)

এহি বুলি কামবানে মুৰ্চ্ছিত ভৈলন্ত ।
সম্মিত চাপিয়া হাতে ধৰিবাক চান্ধ ॥
হেন দেখি শাস্তি পাছে বুলিলা বচন ।
শুন্মৰে অধম তই পাপিষ্ঠ বারণ ॥
পতিব্রতা নাৰী মই জানিব নিশ্চয় ।
পৰ পুৰুষক পৰশনে পাপ হয় ॥
এতেকেসে তোক মই নবৰোঁ, কুমাৰী ।
ইথানৰ পৰা তুমি যোৱাহা অন্তৰি ॥
হেনশুনি বারণৰ ক্ৰোদ্ধ জ্বলি গৈলা ।
দশ মাথা জঙ্ঘাৰিয়া বুলিবাক লৈলা ।
হাইৰে পাৰ্শ্বাষ্ঠী কেন নিষ্ঠুৰ বোলস ॥
মোহোৰ আগত পতিব্রতা বখানস ।
দেখো তোক ঈশ্বৰে ৰাখয় কেনকৰি ॥
মহাবেগে খোদ যাই তয়ো হাতে ধৰি ।
কোলে কৰি লক্ষ্যক নিব'ক লাগি চান্ধ ॥
দেখি উচৈশ্বৰী খঞ্জে সিদ্ধান্ত দিলন্ত ।
এড় এড় হাতৰ পাপীষ্ঠ দুৰাচাৰ ॥
পতিব্রতা ধৰ্ম্মনষ্ট কৰিলি আমাৰ ।
শাপি ভস্মকৰো আবে নেৰস হাতৰ ।
শুনি ভয়ে হাতক এৰিলা লক্ষেশ্বৰ ॥
মহামৰ্ষ্যে উচৈশ্বৰী হাতৰ এড়াই ।
বুলিবাক লৈলা পাচে বারণক চাই ॥

অধম পাপীষ্ঠ তই জোঙ্কাইলি মোক ।
 তাৰ ফল দিয়ো সাক্ষী হুইবা দেৱলোক ॥
 মোহোৰ নিমিত্তে তোৰ দশকন্ধ পাত ।
 সবাক্কেবে পৰিবাৰ হৈবেক বিঘাত ॥
 মোহোৰ নিমিত্তে ছন্ন লক্ষা ৰাজ্যথান ।
 একে তোৰ ভাই মাত্ৰ বৈবে বিভীষণ ॥
 এহি বুলি শাস্তী পাছে স্নানক কৰিলা ।
 তীৰে উঠি কাষ্ঠ আনি অগ্নিক জালিলা ॥
 পিতৃ মাতৃ গুৰু দেব স্বামী চিন্তি মনে ।
 তাতে দেহা ত্যজিলন্ত কল্পিয়া তেখনে ॥
 তাক দেখি ৰাৱণৰ তনু ভয়ে ভীত ।
 আথে বেথে অগণিক নুমাইলা তাত ॥
 বিচাৰি চাহিয়া দেখে আছে ডিম্ব এক ।
 তাক লৈয়া দশগ্ৰীবে গৃহক গৈলেক ॥
 সুবৰ্ণৰ সফুৰা বান্ধি শয়নৰ ঘৰে ।
 মহাযত্ন কৰিয়া থৈলেক লক্ষেশ্বৰে ॥
 মন্দোদৰী দেখি পাছে স্বামীত সোধন্ত ।
 ভাল-মন্দ কিছু তান্ত নোদলে সিদ্ধান্ত ॥
 এহিমতে কতো দিন আছে জগমার ।
 ডিম্বাণ্ডটি ভৈলা পাছে কন্যাৰ স্তভাৰ ॥
 একদিনা ৰাজা পাছে মৃগয়াক গৈলা ।
 দেখি মন্দোদৰী বৰ আনন্দ লভিলা ॥

কিবা বস্তু আছে বুলি সফুৰা মেলিলা ।
 এক দিব্য কন্যা পাছে তাহাত দেখিলা ॥
 তাক দেখি মন্দোদৰী বিস্ময় ভৈলন্ত ।
 এই কন্যাকেই স্বামী আমাক নলন্ত ॥
 মায়াবতী মন্দোদৰী জানিলো নিশ্চয় ।
 বাত্ৰি ভৈলো আমি সঙ্গে আনন্দে থাকয় ॥
 আমাক নাদৰে রাজা এইৰ সঙ্গ পাই ।
 দিন ভৈলে সফুৰাত বাস্কিয়া থরই ॥
 এহি বুলি পটেশ্বৰী ক্রোধে জলিলন্ত ।
 দাসী সমস্তক মাতি সঙ্গত লৈলন্ত ॥
 তেমনে সহিতে চলি গৈলা মহাদই ।
 সাগৰ তীৰক পাইলা সফুৰাক লই ॥
 সতিশী মৰস বুলি জলে পেলাইলা ।
 দেখি জল নিধি বধ আনন্দ লভিলা ॥
 আনন্দতে গোসানীক জলে লৈয়া যাই ।
 উত্তৰা কুৰুক নিয়া বালি দিয়া থই ॥
 গৈলা লুপ্ত কৰি তাক নজানিল কেঁৱে ।
 নিজ স্থানে থাকি জানিলন্ত ব্রহ্মাদেৱে ॥
 তাত পাছে যেন কথা শুনা আক বাৰ ।
 শ্রুগয়া কৰিয়া আসিলেক লক্ষেশ্বৰ ॥
 সফুৰা নাদেখি রাজা বিস্ময় ভৈলন্ত ।
 মনে মনে ত্ৰাহি ত্ৰাহি মনে উচ্চাৰন্ত ॥

তান পাছে গৈয়া মন্দোদৰীত সোধন্ত ।
 কথা শুনি মন্দোদৰী খঙ্গে জ্বলন্ত ॥
 সতীনী আনিছ তই মোত আঁৰ কৰি ।
 আমাত কৰিয়া তাই সৰ্ববান্ধে সুন্দৰী ॥
 সি কাৰণে তোহোৰ মোহোত দয়া নাই ।
 ভাইৰ মান সাধিলোহো সাগৰে পেলাই ॥
 শুনি ৰাৱণৰ মনে মিলিল সংশয় ।
 ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা কোনে খণ্ডিব পাৰয় ॥
 আপুনি বিনাশ জানি ভাবে মনে মনে ।
 একো নকহিয়া মনে থাকিলা ৰাৱণে ॥
 শুনা আত অনন্তৰে যেন ভৈলা পাছে ।
 সাগৰ পাৰত দেবী কতো দিন আছে ॥
 মিথিলাৰ ৰাজা যিটো জনক নৃপতি ।
 তাহাৰ কামনা যজ্ঞ কৰিবাক প্ৰতি ॥
 এক দিনা ৰাজা পাছে কৰিলন্ত থিৰ ।
 যজ্ঞ ভূমি চাই ফুৰে সাগৰৰ তীৰ ॥
 যিটো সাগৰৰ তীৰে সফুৰা আছিল ।
 সিটো স্থানে ৰাজা গৈয়া উপনীত ভৈল ॥
 বহলে হোৱয় সিটো যোজন প্ৰমাণ ।
 দীঘলে সাগৰ সিটো অসংখ্য গণন ॥
 তাহাৰ পাৰত হাল জোৰে নৃপবৰ ।
 বাহিবে লাগিলা হাল অনেক বিস্তাৰ ॥

শুনা সবে তাত পাছে যেন কথা ভৈলা ।
 সেহিবৈলা মহাবাজ গৃহে চলি গৈলা ।
 হনুধৰ সবে তাত হাল বাহি আছে ।
 এক মহা অদভূত দেখিলন্ত পাছে ॥
 চমৎকাৰ সফুৰা এক উপজিলা ।
 হনুধৰ গণে দেখি কম্পাবে লাগিলা ॥
 সবে বোলে ইটো মহা অদভূত ভৈলা ।
 চম্ভুত পৰিখা বস্মি বিমূৰ্চিত ভৈলা ॥
 সবে বোলে চ ই ভাই চাহ সৰ্বজন ।
 অগনি সদল দোপি ভাহাৰ বৰণ ॥
 সবে বোলে দিবলত উপজিল বহু ।
 ধৰো ধৰো কহি সবে কবিলন্ত যত্ন ॥
 কিবা নন্ত অহে তাত মনতে দিচাৰি ।
 তাক ধৰিগও বুলি মনেগৈলা লৰি ॥
 সন্মিত চাপিয়া মো ধৰিবাক চান্ত ।
 লাগি নেদি সবু বাও দূৰক পলান্ত ॥
 দেখি হনুধৰ গণে মহাভয় ভৈলা ।
 জনক কাতোৰ আগে কহিবাক গৈলা ॥
 পত্ন দেবী তুমি যাই লগালৰি কৰি ।
 তেতিয়া পাইলা যাই মিথিলা নগৰী
 সমাজ্য সাহেতে যদি আছে মহাবাই ।
 সেহি লগতে তুমি পাইলেক যাই ॥

জানু পাৰি দুয়ো কৰযোৰ কৰি হাতে ।
 আমি এক অদভূত দেখিলো সাক্ষাতে ॥
 তোমাৰ আগত আমি কহো সেহি মত ।
 শুনা যেন কথা ভৈলা তোমাৰ পাছত ॥
 হালবাই আছে আমি আনন্দিত মতি ।
 সিৰলত কিবা এক উঠিলা সম্প্রতি ॥
 সুবৰ্ণ সফুৰা দেখি সূৰ্য্য সম কান্ধি ।
 যজ্ঞস্থলী যুৰি প্রকাশয় তাৰ জ্যোতি ॥
 দেখি তাক খেদি সবে ধৰ্ম্মবাক ঘাই ।
 কাকো লাগ নিদি সিটো দূৰক পলাই ॥
 খেদি খেদি আমি তাক ধৰিতে নপাইলো ।
 সিকাৰণে আসি আমি তোমাত জনাইলো ॥
 শুনি রাজা তেখনে গৃহৰ ভৈলা বাজ ।
 স্বর্ণকে পাইলে গই যজ্ঞস্থলী মাজ ॥
 আনন্দিতে মহাৰাজা সন্তোষ চাপিলা ।
 নৃপতিক দেখি সিটো দূৰক নগৈলা ॥
 রাজাক দেখি টেমা বৈলা সীৰে পৰি ।
 দুই হাতে সফুৰাক তুলিলন্ত ধৰি ॥
 সফুৰা মেলিয়া দেখে আছে কন্যা এক ।
 কন্যা পাই নৃপতিৰ আনন্দ অনেক ॥
 বাহে ভণ্ডে দণ্ডে ছত্রে পৰম সাদৰে ।
 কন্যাই গৈলা রাজা আপোনাৰ ঘৰে ॥

জগত মোহিনী কন্যা কপে বিতোপন ।
 দেখিয়া হৰিষ ভৈলা সবাহাৰ মন ॥
 জনক বাজাৰ ভাৰ্যা পৰম সুন্দৰী ।
 তাহাঙ্ক তুলিবে দিলা মহা যত্ন কৰি ॥
 দৈবজ্ঞে আনিয়া জাত কৰ্ম্ম কৰিলন্ত ।
 ব্রাহ্মণ সনাক দান দক্ষিণা দিলন্ত ॥
 দৈবজ্ঞে সমস্তে গণি কৰিলন্ত সাৰ ।
 জগত জননী লক্ষ্মী ভৈলা অৱতাৰ ॥
 সিবলত উপজিলা সীতা নামে থৈলা ।
 জনক তুলিলা যাতে জানকী বুলিলা ॥
 মিথিলা দেশক যাই বেকত ভৈলন্ত ।
 সিহেতু মৈথিলী তাসম্বাক বুলিলন্ত ॥
 শুনা নৰনাৰী সবে সীতাৰ জনম ।
 কিনো আচৰিত ইটো পদ মনোৰম ॥
 এওক লৈয়া যাব পাচে দশৰথ সূতে ।
 এওৰ কাৰণে ভাৰ নবহে মহীতে ॥
 ভাৰ হৰণৰ পদ আত নিলেখিলো ।
 পদ বাহুল্যক ভয়ে মোটেতে কহিলো ॥
 শুনা সভাসদ পদ বাৰাহ চৰিত্র ।
 ইহাক শুনিলে হয় পাপীও পৰিত্র ॥
 কলিৰ যুগত ইটো নামেসে প্রধান ।
 কলিৰ যুগত শ্ৰেষ্ঠ কৃষ্ণৰ কীৰ্ত্তন ॥ ...

নামেসে পৰম ধৰ্ম্ম জানিবা নিশ্চয় ।
 ধৰ্ম্মত থাকিলে নাহি যমকো যে ভয় ॥
 তপ জপ তীৰ্থস্নান যোগ ব্রত দান ।
 ইসবো নোহয় কৃষ্ণ নামৰ সমান ॥
 জানিয়ে জন্মক নষ্ট নকৰিবা বৃথা ।
 আন যত চিন্তা এৰি শুনা কৃষ্ণ কথা ॥
 পুত্ৰ ভাৰ্যা সবে মানে জানা মায়াজৰি ।
 বুদ্ধিৰে ঈশ্বৰে বান্ধি আছে যত্ন কৰি ॥
 সিটো বান্ধ এৰণ নযাই কোনো মতে ।
 নকৰে ভকতি যারে কৃষ্ণৰ পদতে ॥
 কৃষ্ণপদে অপৰাধ যতেক কৰয় ।
 নাম শুনি কৃষ্ণ তাক্ষ এৰি পেলৱয় ॥
 হেন দেখি বাৰাহৰ নিবন্ধিলো পদ ।
 একচিন্ত মনে শুনা যত সভাসদ ॥
 বড়াটুটা দোষ আত অনেক আছয় ।
 সাধু সবে শুনি তাক ক্ষেণিবে লাগয় ॥
 চম্পা মালতীক গাঠে জৰি দিয়া আনি ।
 দেৱে কি নলয় তাক্ষ অপবিত্ৰ মানি ।
 গঙ্গাৰ জলত যদি বৃষ্টিচল পৰে ।
 কৈত দেখি আছা তাক্ষ কোনে বাচি এৰে ॥
 যদি গঙ্গাচল ঘট বুৰাই । আনে ।
 তথাপি পবিত্ৰ হোৱে তাক্ষ কান পানে ॥

USE HANDLE THE BOOK CAREFULLY

দ্বততে পৰিলে কুটা' অশুদ্ধ নোহয় ।
কষ্টেতে ধুইয়া তাক সবেও ভুঞ্জয় ॥
এই হেতু খাটো মই সাধু সমাজত ।
আদৰ কৰিয়া আক খোৱয় গৃহত ॥
যাৰ গৃহে থাকে ইটো পুস্তক বতন ।
তাৰ গৃহে লক্ষ্মীসহ আছে নাৰায়ণ ॥
মাধৱৰ বাক্য ইটো জানা' নিষ্কৰি ।
ব্ৰজ উমাকান্তে কহে বোলা হৰি হৰি ॥

সমাপ্ত ॥

DISTRICT LIBRARY
(HEM BARUA COLLECTION)
TEZPUR.

বিজ্ঞাপন ।

তলত নাম দিয়া কিতাপবোৰ আমাৰ দোকানত বিক্ৰিৰ
নিমিত্তে তৈয়াৰ আছে । যাক লাগে অমালৈ পত্ৰ দিব ॥
এইবোৰ কিতাপত বহুত কমিচন দিব পৰা হয় ।

১ । লব্ধ দৈত্য বধ	৮০	১৬ । নল দময়ন্তী চৰিত্ৰ ॥
২ । বালীবধ	৮০	২৭ । প্রহ্লাদ চৰিত্ৰ
৩ । কৃষ্ণবলী বধ	১৭	১৮ । জ্ঞানীচৰিত্ৰ
৪ । খটাসুৰ, কজাসুৰ অশ্বকৰ্ণ বধ একত্ৰে	২১	১৯ । গুৰু চৰিত্ৰ
৫ । শিশুপালবধ	৮০	২০ । বাবাহ চৰিত্ৰ
৬ । মহীৰাষণবধ	১০	২১ । ভক্তচৰিত্ৰ
৭ । মহিষাসুৰ ও গুহু নিগুহু বধ	১০	২২ । কল্মষী হৰণ
৮ । পক্ষীচৰিত্ৰ	১০	২৩ । বাধাহৰণ
৯ । লক্ষ্মীচৰিত্ৰ	৮০	২৪ । উষাহৰণ
১০ । ভীমচৰিত্ৰ	১০	২৫ । দুৰ্ম্মাৰ হৰণ
১১ । ডাকচৰিত্ৰ	১০	২৬ । পাৰিজাত হৰণ
১২ । স্বপ্নচৰিত্ৰ সক	৮৬	২৭ । বসুহৰণ
১৩ । ঐ ডাঙ্গৰ	১০	২৮ । শ্ৰমন্ত হৰণ
১৪ । অশোক চৰিত্ৰ	৮০	২৯ । হৰি প্ৰসঙ্গ আইনাগ ।
১৫ । মহাদেও পাৰ্শ্বতী চৰিত্ৰ	৮০	৩০ । অনাদি পাতন ভাগৱত
		৩১ । বলীছলন ভাগৱত
		৩২ । গোপিনী বীৰ্ত্তন

শ্ৰীশিবনাথ ভট্টাচাৰ্য্য

ঘোৰহাট